

cind toată echipa mă conduce la gară : „Ehei, ce timpuri au apucat tinerii de astăzi : şah, sport, radio, se duc la Bucureşti cu teatrul şi acolo văd alt teatru. De !”

Au trecut cinci ani. Astăzi, toate sînt deosebite faţă de atunci. S-a creat gospodărie colectivă în sat. Căminul s-a mărit, îşi desfăşoară activitatea într-un locaş mai mare şi mai frumos. În decursul acestor cinci ani, şi oamenii au evoluat. S-a transformat mentalitatea lor, conştiinţa lor, iar echipa de acum cinci ani, compusă din tineri inimoşi şi entuziaşti, azi, datorită unei munci perseverente, a ajuns fruntaşă, dobîndind premii la toate concursurile. Bucuria lor e şi a mea.

Polixenia Carambi

STUDENŢII-ACTORI

Concursurile teatrale studenţeşti au devenit evenimente de seamă în viaţa artistică studenţească. Şi observăm cu satisfacţie că sporeşte şi importanţa lor în ansamblul activităţii mişcării artistice de amatori din ţara noastră.

Există un principiu care nu mai suferă discuţii : repertoriul trebuie să corespundă intereselor creatoare ale formaţiilor teatrale. De aceea, ne-am fi aşteptat de la echipele teatrale studenţeşti la mai multă preocupare pentru capitolul esenţial al unui repertoriu : dramaturgia contemporană, autohtonă, de actualitate. Piesele contemporane, tinereşti, capabile să cucerească pe spectatori dar şi pe actori, sînt aproape, prin suflul vieţii noi pe care îl degajă, de preocupările studenţimii. Ce actor-student n-ar fi bucuros să facă să răsune pe scenă replica optimistă a omului zilelor noastre ? Şi totuşi, chiar şi formaţii încercate, ca cea a Universităţii „C. I. Parhon”, s-au dovedit deficitare la acest capitol. Alegerea piesei *Institutorii* de Otto Ernst nu s-a dovedit prea fericită. Cu siguranţă că fantezia creatoare a actorilor s-ar fi manifestat cu mai multă vigoare într-un spectacol cu o piesă de actualitate. Este adevărat că există o situaţie destul de precară în ceea ce priveşte repertoriul destinat formaţiilor artistice studenţeşti. Piese cu un asemenea specific sînt aproape inexistente.¹ După *Institutorii, Rădăcini aînci* de James Gow

¹ N-ar putea oare revista „Viaţa studenţească” şi Casa de Cultură a Studenţilor să iniţieze un concurs literar de piese într-un act (sau mai multe), inspirate din viaţa nouă a studenţimii ? Sînt sigur că un asemenea concurs ar stîrni un deosebit interes.

şi Arnold d'Usseau şi *Cineva trebuie să moară* de Al. Mirodan, colectivul de teatru s-a oprit la piesa *Ziaristii*, dovedind într-un spectacol valoros ce înseamnă o alegere reuşită.

Comedia în trei acte *Musafiri nepoştiţi* de M. Stehlik nu s-a bucurat de o intruchipare firească, cu toată risipa de eforturi din partea interpreţilor. Echipa de teatru a Institutului de Arhitectură „Ion Mincu”, formată cu puţin timp înaintea intrării în concurs, din elemente care făceau pentru prima oară cunoştinţă cu scena, n-a putut să adincească sensurile ideologice ale lucrării dramaturgului ceh. Am aflat cu surprindere că aceeaşi echipă se pregăteşte să monteze *Platon Krecet*, lucrare de o intensitate dramatică deosebită, care depăşeşte categoric resursele artistice actuale ale acestui colectiv. Este adevărat că îndrăzneala este un atribut al tinereţii. Dar susţinerea nejustificată a unor asemenea alegeri nefericite nu trebuie să ambiţioneze pe nimeni. De ce nu se orientează studenţii, în alegerea repertoriului lor, înspre lucrări dramatice de tipul pieselor lui Rozov, de pildă, corespunzătoare şi prin problemele lor, şi prin construcţia lor, înţelegerii, aspiraţiilor şi... puterilor artistice ale colectivelor studenţeşti de teatru ?

Renunţînd la combinaţii convenţionale, urmărind să imprime o notă cît mai firească liniei de intruchipare scenică, manifestînd un efort analitic de înţelegere a conţinutului de idei al lucrărilor dramatice, colectivul de regizori de la Universitatea „C. I. Parhon” a conceput cîteva spectacole interesante. Piesa *Rădăcini aînci* de James Gow şi Arnold d'Usseau a devenit o sinceră pledoarie de actualitate în apărarea omului de culoare, o incisivă demascare a faimoasei democraţii de peste ocean. Drama negrului Brett Charles, veteran al celui de al doilea război mondial, a depăşit cadrul unei întîmplări strict individuale. Regia a evitat ieftinul umanitarism. Pe scenă se dezbate probleme grave, iar spectatori devin nu numai martori, dar şi acuzatori ai unui sistem de viaţă care a rafinat cu multă fantezie dreptul oprîmării omului de către om. Este meritul regiei (Aurel Tunsoiu de la Teatrul Municipal şi doi amatori : Gicu Antofi, student la Facultatea de Filozofie, şi Sergiu Andon, student la Facultatea de Ştiinţe Juridice) că a reuşit să d'ferenţieze în însuşi tabloul larg creionat de dramaturg, nu numai taberele care acţionează, dar şi amănunte expresive de natură să contribuie la exprîmarea ideii de bază a spectacolului.

Concepţia unitară în tratarea scenică a lucrării dramatice s-a vădit mai cu seamă în spectacolul *Ziaristii*. În această operă,

răsună puternic nou; piesa lovește în tot e rutină și standardizat, cheamă la inițiativă și vigilență. Regia a imprimat (în mare măsură) omogenitate stilului de joc al tinerilor actori. Și dacă s-ar fi evitat momentele de crispare și de poză din actul al III-lea, dacă întreg spectacolul ar fi avut alertețea și proșpețimea primului act, desigur că reușita ar fi fost deplină.

Am mai remarcat eforturile regizorilor Lia Niculescu (Institutul de Petrol, Gaze și Geologie), Guriță Constantin (I.M.F.), Cornelia Mănescu (Institutul Agronomic) și Gheorghe Anghelută (I.S.E.P.). În proporții diferite, regizorii (în majoritatea lor, actori profesioniști sau studenți la Institutul de Teatru și Cinematografie „I. L. Caragiale”) s-au străduit să imprime firescul în comportarea scenică, să corecteze facilitățile vorbirii și gesticulației. Trebuie remarcată colaborarea fructuoasă dintre regia artistică și cea tehnică în urmărirea efectelor sonore, mijloacele stereofonice mărințind puterea de sugestie a unor tablouri și contribuind la crearea unei atmosfere prielnice (*Rădăcini adinci*, *Cineva trebuie să moară*, *Chestiuni familiare*, *Steaua fără nume*). Am apreciat mai cu seamă calitatea sonorizării din cadrul primului act al piesei *Steaua fără nume* (cu ajutorul unei game întregi de sunete și zgomete realizate cu inventivitate, a fost însușită atmosfera proprie micuței gări de provincie).

Am amintit un fapt interesant: majoritatea interpreților au făcut cunoștință cu scena, cu prilejul recentului concurs. Dacă acest fenomen, nu lipsit de semnificație, mărturisește atracția pe care o exercită arta teatrală asupra studenților, nu e mai puțin adevărat că munca regizorilor a fost adesea epuizantă. A-l învăța pe actorul amator ce înseamnă disciplina de teatru, a-i dezvălui în mod concret valoarea unei dicțiuni și gesticulații corecte, a nu-i permite să joace emfatic, neverosimil, a-l familiariza cu a.b.c.-ul machiajului ș.a. înseamnă zeci de ore de muncă comună, de repetiție obositoare, pe text și în afara textului. Am asistat la o asemenea repetiție a actorilor de la Universitatea „C. I. Parhon”, într-o noapte, târziu, spre zori. E cu adevărat mînutat entuziasmul acestui colectiv. Văzîndu-i pe scenă, nici nu bănuiești cîtă trudă, cîte căutări ascund fiecare gest, masca, grima, mersul, intonațiile. Gicu Antofi (interpretul scriitorului Howard Merrick din *Rădăcini adinci*, și al lui Cerchez din *Ziaristii*), Puiu Alexandru (student în anul IV al Facultății de fizico-matematici), în rolul senatorului Elsworth Langdon din *Rădăcini adinci*, Serghei Celac (anul III engleză) în rolul utecistului din *Cineva trebuie să moară*, și Brînduș din *Ziaristii*,

Irina Carmen-Tudose (anul III franceză) în rolul Bellei Charles din *Rădăcini adinci*, și Toth din *Ziaristii*, Cornel Cristian (anul IV critică literară) în rolul avocatului Roy Maxwell din *Rădăcini adinci*, și al reporterului Romeo din *Ziaristii*, au jucat nuanțat, cu inteligență, scoțînd în relief trăsăturile sufletești ale personajelor interpretate. De la imaginea exterioară și pînă la cel mai simplu gest, Puiu Alexandru a reușit de pildă să creeze în mod plastic chipul cinic al senatorului dintr-un stat din sudul Americii. Pîndit în permanență de retorism, tînărul actor a reușit să evite schematizarea personajului, concentrînd jocul în sublinierea unei trăsături esențiale. În scena înfruntării dintre Merrick și Langdon, actorul a dezvăluit în mod veridic ura sălbatică de care e stăpînit senatorul împotriva oamenilor de culoare, împotriva ideilor progresiste. S-au mai remarcat în spectacolele prezentate în cadrul concursului, Ion Păcuraru (anul II I.S.E.P.), în rolul Profesorului din *Steaua fără nume*, Laurențiu Mihăilescu (Inst. Agronomic), interpretul lui Barbarosa din *Nota zero la purtare*, George Tudor (anul III geo-fizică) în rolul bătrînului Goujon din *Oaspetele în faptul serii*. Este greu însă să-i amintești pe toți.

Au existat poticneli, au fost și greșeli.

A fost însă un concurs al tinereții, care s-a manifestat impetuos, dovedind un real interes pentru teatru.

Alexandru Nichita

REZULTATELE CONCURSULUI

Locul I și titlul de laureat: Colectivul de teatru al Universității „C. I. Parhon”

„ II: Institutul Medico-Farmaceutic și Institutul Agronomic „N. Bălcescu”

„ III: Institutul de Petrol, Gaze și Geologie și Institutul de Construcții

INDIVIDUAL:

Titlul de laureat: Serghei Celac, Gicu Antofi, Irina Carmen-Tudose, Universitatea „C. I. Parhon”

Titlul de frunză: Laurențiu Mihăilescu, Institutul Agronomic; Repan Alex., Ivănescu Ion, Universitatea „C. I. Parhon”; Radu Năstase I. M. F.; George Tudor I.P.G.G.; Sergiu Andon, Nelu Stan, Puiu Alexandru, Universitatea „C. I. Parhon”